

DE PAUS VAN DE GROENEDIJK

Monoloog voor 1 heer

door

RIK VAN SCHAIK

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE PAUS VAN DE GROENEDIJK** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RIK VAN SCHAIK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2013 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **1** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

1 BRIEF NA EEN PAROCHIEEL FAMILIECONCLAAF

Zeer gewaardeerde lezer, ik dien deze geschiedenis te beginnen met een verontschuldiging. Graag had ik u meteen, vanaf deze allereerste bladzijde, mee willen zuigen in een even spannende als curieuze geschiedenis betreffende mijn grootvader, Antoon van Schaik. Uitgangspunt van dit verhaal, dat tevens een zoektocht was, betrof mijn vraag: waarom noemde diverse mensen uit De Meern mijn opa *de Paus van de Groenedijk*? Ik heb het antwoord gevonden en vind het verhaal opzienbarend en kolderiek, kortom: de moeite van het brengen waard. Toch, ik zal uw geduld nog even op de proef moeten stellen. Helaas heeft zich voor aanvang van deze kroniek een voorval afgespeeld wat enige vertraging met zich mee zal brengen. Deze vertelling, die behalve op papier en internet, ook in de vorm van een vertelvoorstelling zal worden gebracht, heeft niet alleen uw aandacht getrokken. Ook diverse van mijn familieleden alsmede enkele voormalige parochianen van mijn opa, leden van de O.L.V. Ten Hemelopneming in De Meern, zijn deze publicatie en opvoering op het spoor gekomen. Enkele dagen voor het *moment suprême* ontving ik een schrijven van 'één der parochiesecretarissen'. Zoals u zult lezen werd ik hierin verzocht om zowel de lezers als de luisteraars in kennis te stellen van de inhoud van deze brief. Hopende hiermee aan de wens van een aantal familieleden en parochianen te voldoen, en daarmee tevens hopend een gang naar de rechtbank af te wenden, druk ik hier het betreffende epistel af:

Geachte heer Van Schaik, waarde neef,

Als parochiesecretaris van Onze Lieve Vrouw Ten Hemelopneming wil ik u laten weten dat er zeer recent op onze Pastorie een conclaaf heeft plaatsgevonden met enkele leden van uw familie en onze parochie.

Ons was een vooraankondiging onder ogen gekomen van zowel een publicatie als een voorstelling met de titel *De Paus van de Groenedijk*. Het was ons natuurlijk meteen duidelijk dat u met deze, zogenaamd kunstzinnige uiting, opnieuw uw grootvader, onze vader en zeer gewaardeerd parochielid, Antoon van Schaik op de korrel zou gaan nemen. Onder de tamelijk slappe noemer 'artistieke vrijheid' voert u al enige jaren, naar onze smaak, een tamelijk grove en kwetsende charge uit op iemand die reeds is

overgegaan naar het paradijs en zich derhalve niet meer tegen uw puberale getreiter kan verweren. Uw grootvader is honderd jaar geworden en heeft zich gedurende dat volle leven altijd op een vrome en gezegende wijze in dienst gesteld van de Rooms Katholieke Kerk. Wij, de opstellers van deze brief, vinden dat uw opa daarmee een bepaald respect zou hebben verdiend. Een vorm van ontzag dat we in uw schrijfsels beslist niet kunnen terugvinden.

Wij zijn geen leerlingen van meneer Freud maar snappen dat u, omdat u op jonge leeftijd uw vader heeft moeten verliezen, erg veel waarde hecht aan zijn oorsprong. Het is niet voor niets dat u zo vaak bij uw oma en opa ging logeren, in het prachtige polderland rondom de Groenedijk. Wij weten dat u daar – in en rond het ouderlijk huis van uw overleden vader – geweldige dagen heeft beleefd en vooral met uw oma een zeer warme band had. Zoals menig liefhebber van voorbije tijden graag een boek van Dickens uit de kast mag trekken, zo begeeft u zich keer op keer in de vervlogen jaren van uw jeugd; in het inmiddels volledig door nieuwbouw verwoeste polderland vol knotwilgen, vlierstruiken en ronkend vee. Fijn jongen, koester die liefdevolle herinneringen en blijf het vergane landschap terugvinden op uw talloze vakanties naar Engeland, schrijft u er ook gerust eens een plezant dagboekje over. Maar uw krijgstoesticht om het erfgoed van uw vader begint zo langzamerhand zorgelijke kanten te vertonen. Het voortdurend moeten beschrijven en tentoonspreiden van uw grootvaders gebreken, is ons nog tot daaraantoe. Maar het gewoonweg verzinnen van de meest wilde avonturen van uw opa – onze gewaardeerde parochiaan en vader (ik benoem het nog maar eens) – is zo onderhand ziekelijk aan het worden; u voert hem op een schaamteloze wijze op in de meest bizarre kluchten, u zet hem ronduit te kakken! Ja, wij hebben vaker van uw op internet, en in voorleesvoorstellingen, uitgebrachte verhaaltjes mogen snoepen en ze bevielen ons voor geen meter! Uw goedkope truckje om zogenaamd te citeren uit dagboeken van uw vader, oma en opa, is ronduit brutaal en walgelijk! ‘De verbeelding aan de macht’ lijkt uw levensmotto.

Wij willen slechts één keer psychologiseren: meneer Van Schaik, volgens onze diagnose wilt u nog steeds een vadermoord plegen. Uw eigen vader was reeds gestorven eer u een kleuter was (en als u het ons vraagt bent u ook op die leeftijd blijven steken), deze man is dus voor u een soort mytische en onneembare vesting

geworden. Daarom probeert u de noodzakelijke psychologische overwinning maar op uw grootvader te behalen, een man die inmiddels ook al een houten jas draagt. Wij vrezen dat u onze adviezen niet zal opvolgen, maar toch willen wij u er één geven: zoek een goede psychiater!

Wij hebben begrepen dat u met dit nieuwe schrijf/vertelproject diverse serieuze café's, kasteeltjes en theaters afgaat (uw eenmansguerrilla kent steeds minder schaamte). Niet dat wij vrezen dat u met uw nonsens veel toeschouwers zult gaan trekken, maar wij dagen u wel uit om met hen onze vraagtekens te delen. Zeker, u bezit een aantal dagboeken en agenda's van uw vader en oma. Ze zijn u zelfs door uw moeder en een tante geschonken. Maar zou u zo flink willen zijn om uw publiek te vertellen op welke achterbakse wijze u aan de dagboekbladen van uw opa bent gekomen? Dagboekbladen die niet enkel het particuliere bezit van uw opa waren, maar tevens – min of meer geheime – parochiedocumenten waren.

Het is fijn dat de parochiesecretaris mij deze vraag stelt, dat geeft mij de gelegenheid u te vertellen wie ik tegenkwam bij het zoeken naar mijn opa's dagboeken. Nadat mijn grootvader in een Utrechts ziekenhuis de ogen gesloten had en ik hier telefonisch van in kennis was gesteld, ben ik inderdaad als een tamelijk dolle stier op de fiets gesprongen naar de Groenedijk. Mijn vraag - waarom noemde sommige mensen uit De Meern mijn opa *de Paus van de Groenedijk*? – was nog lang niet beantwoord. Het feit dat ik pas nu, na zijn dood, de jacht op deze getuigschriften opende bewijst dat ik wel degelijk enig respect voor mijn opa bezat. Toen ik het tuinhok openschoof zag ik meteen dat mijn spoedoperatie volkomen noodzakelijk was. Immers: de voordeur stond op een kier. Langzaam schoof ik naar binnen. De kachel stond zelfs aan, terwijl het toch voorjaar was. Er was iemand binnen! Welk familielid had zich zo snel na het sterven van Antoon van Schaik naar de Groenedijk begeven? Wie had het er hetzelfde portie lef als ik? In het halletje hoorde ik een amechtig gekreun en het driftig scheuren van papier. Er werd zelfs een zacht gebed gepreveld. Voorzichtig schoof ik de deur naar de woonkamer open. Daar stond, achter een stapel versnipperd papier, pastoor Krabbers in eigen persoon! Jazeker, de man die met opgestroopte hemdsmouwen de oude correspondentie en notitiebladen van mijn opa aan het

verscheuren was, was niemand minder dan het hoofd van de parochie die mij deze vermanende brief gezonden had. Het rood aangeloopen gezicht, het natte voorhoofd en de steeds verder van de gladde neus zakkende bril; ik bekeek het met genoeg. Ik zeg het u maar eerlijk; het was een welhaast erectaal moment! Lang liet ik mezelf echter niet uit de koektrommel snoepen, ik begaf mij naar het Heilige der Heilige, het Sancta Sanctorum; de oude werkschuur van mijn opa. Ik had dit domein al ruim twintig jaar niet meer durven te betreden – ik zal u daar dadelijk meer over vertellen. De deur klemde, kirde en hijgde als een oud wijf. Toen het eindelijk open schoot sloeg het spinrag in mijn gezicht. Alles was nog precies als vroeger: flesjes wasbenzine, honderd blikken verf – geen van allen afgesloten - en tientallen kwasten in potjes water. Aan de houten wand, net onder het lage plafond, hingen de portretten van de laatste vijftien pausen. Daar, in het aangezicht van de door mijn opa zo beminde kerkvorsten, ging ik door de knieën. Ik trok het rafelende tapijt opzij en aanschouwde de op het cement met krijt getekende bisschopsmijter. Daaronder, iets minder duidelijk dan vroeger, stond nog steeds ‘Antonius I’. Ik raakte bezeten, op drift. Het was nu of nooit! Niet alleen de pastoor, maar ook mijn familie zou weldra arriveren om hun slag te slaan. Ik keek op, speurde de planken na en ontdekte – achter een paar blikken Willem II en een blik Saphir schoensmeer – het half afgebroken beeld van Maria, onze troosteres. Ik kwam overeind, trok het beeld iets naar mij toe en vond een plastic zak. Snel opende ik deze af en vond een, door de mottenballen half weggevrotten, mijter, een schrijfboek en een stapel brieven welke omwikkeld waren met een parse albe. Het boek droeg in gouden letters een bijzonder verheven opdruk: *Antonius I – Encycliek 1963*. Het was dus niet enkel spot en hoon geweest, dat dorpelingen Antoon van Schaik de paus noemde... Maar dat opa *zichzelf* een pauselijke titel gaf én zijn dagboek een encycliek noemde vond ik toch werkelijk te kras! Achter mij hoorde ik voetstappen op het grind. Ik sloot de deur en liep naar mijn fiets. Daar stond de pastoor; rood, nat van het zweet en een zure adem uitslaand gelijk de geur van een pak melk na een volle zomerdag.

‘Van Schaik, ik weet niet wat jij hier komt halen, maar het behoort jou niet toe!’

‘Ik heb niets gehaald dat van u was.’

‘Dat is te hopen. Weet dat jouw grootvader parochiële documenten in zijn bezit had, documenten uit de tijd van mijn voorganger. Mocht jij die ooit vinden, dan dien je deze naar ons terug te brengen. Je

bent inmiddels te veel uit de kluiten gewassen om je te onderzoeken, maar weet dat je een aangifte van ons bisdom riskeert wanneer dit... Nu ja, wanneer blijkt dat...'

Ik condoleerde de eerwaarde met het verlies van een gerespecteerd parochiaan – dat vond ik een kwestie van fatsoen -, sprong op de fiets, en vloog de Groenedijk uit. Op weg naar huis om me over mijn nieuwe schat te buigen. Waarover later meer.

Wij zijn na ons conclaaf tot de volgende conclusie gekomen: in uw grootvader vond u, behalve een eindeloze bron van spot en Roomse pathetiek, vooral de onverbiddelijke spiegel van uw eigen ziel. Een ijdele en zelfzuchtige ziel vol verlangen naar Het Hogere en Het Eeuwige. In het diepst, zo weten wij, bent u liefdevol jaloers op hem; op zijn volstrekt unieke eigenzinnigheid, zijn nimmer verborgen fierheid en zijn onwankelbare vertrouwen in God. Het is de hoogste tijd dat u de klus gaat klaren, want met het brengen van *De Paus van de Groenedijk* voert u uw oeverloos uitgestelde vadermoord eindelijk uit. Maar, weest u gewaarschuwd, doet u dit getrouw en laat u uw publiek eerlijk weten dat voor u de grens tussen waan en werkelijkheid, even dun en mysterieus is als ons geloof zelf. Wij zullen uw vertelling lezen en uw voorstelling onverwacht met een bezoek vereren. Wij zullen, indien nodig, in actie komen en sluiten juridische stappen zeker niet uit. Wij zullen voor u bidden. Steekt u, om eens goede wil te tonen, een kaarsje aan? Wij wensen u Gods zegen toe.

Namens enkele van uw familieleden en uw voormalige parochie,

A.F.M.

Parochiesecretaris

Waarvan akte! En van goede wil ben ik; met liefde en respect steek ik de kaarsen aan. Maar: in de verbeelding verschuilt zich de waarheid. Ten aanval!

2 HET HUIS VAN DE VADER

Dit is de geschiedenis van een vadermoord, even grotesk als kolderiek, en langgerekt als een vurige opera vol hartstocht en bloedverbondenheid.

Ik wilde ze blijven horen, 'de verhalen van vroeger'. Als klein kind schoof ik, op verjaardagen vol vrolijk rumoer en theatraal gebrachte anekdotes, in een mist van sigarenrook, tegen mijn ooms en tantes aan; 'Wil je een verhaal vertellen over vroeger?'. Meestal werd mijn gefluisterde vraag beantwoord met een meeslepende vertelling uit het geboortehuis van mijn vader. Hun stemmen vol prachtige klanken, hun ogen theatraal rollend van angst of verlangen, de brede handen met vingers als zegenende Godsgrepen, de lippen die secuur hun sigaretten kusten als gelovigen een relikwie, hun eindeloze reeks imitaties van lang gestorven familieleden; ze trokken en zogen aan al mijn zintuigen en wiegde me in de schoot van mijn vaders jeugd. Ik lag met hen op de slaapzolder onder rammelende dakpannen die vochten tegen een herfststorm, ik zat met ze aan tafel terwijl opa voorging in gebed en zijn kinderen elkaar glurend observeerde tot er weer gelachen werd om een rake waarneming. De eindeloze stroom verhalen wekten mijn vroeg gestorven vader uit de eeuwigheid en brachten mij naar het huis waar ik tijdens logeerpartijen beschermd werd. Bij de ouders van mijn vader was het altijd warm en leek het alsof ik uit het verleden van dat huis niet alleen mijn oorsprong, maar juist ook mijn bestemming vond.

Ik neem u mee naar het huis van mijn opa en oma, de grondslag van mijn vader. Een kleine landwoning aan de Groenedijk, recht in het ooit groene hart onder Utrecht. Een domicilie tussen fruitbomen en weilanden vol vee en gevogelte. Een paar kilometer gelegen van het bewoonde dorp met zijn kerk, dorpskroeg en buurthuis. Daartussen fietste grootvader, als een vorst te paard met een walmende pijp of sigaar tussen de lippen. Eén met het schoon, zijn blik gericht op de kerk en tevreden met het geluid van vogels. Wanneer hij statig voorbijkwam fluisterden de dorpelingen: 'Daar gaat de paus van de Groenedijk!' Van deze fluisteringen hoorde ik pas jaren later, ze werden mij verteld door de kinderen van deze dorpsbewoners. Zelf noemde opa zich enkel, quasi gekscherend, 'de Burgemeester van de Groenedijk', maar waarom noemde men hem 'paus'? Zeker, mijn opa was 'streng in de leer' en een vroom katholiek, maar dat waren er wel meer. Maakte hem dat tot paus?

Ook wil ik u mijn oma tonen, zonder haar was mijn strijd tegen haar man nooit zo verbeterd geweest. Had ze om mijn strijd gevraagd? Nee. Genoot zij er van? Welzeker.

Naast haar in de kerk gezeten keek ik naar haar geknielde gestalte, het zonlicht kwam door de gebrandschilderde ramen en speelde door haar voor de zondag gekamde lokken. Oma's bescheiden devotie contrasteerde krachtig bij de superieure en hooghartige glimlach van opa die, als koorzanger, bij de Heilige Communie afdaalde en door het middenpad met trotse passen het kerkvolk passeerde. Zijn hele pose, hoe zacht hij ook voorbij schreed, sprak tegen ons: 'Ja, ja, beminde medegelovigen; u bent zoekende. En hopelijk zult u het, net als ik, ooit mogen vinden. Ik zal voor u bidden!' Oma liet mij haar kalmpjes bekijken terwijl ze diep en waarachtig in gebed was, haar vochtige ogen gericht op de geschilderde Vader achter het altaar. Ze huilde terwijl ze dacht aan haar gestorven zoon. Dat wist ik. Zachtjes wreef mijn hand over haar rug terwijl opa, nadat hij voor de eerwaarde Zijn lichaam in de mond gestoken had, begon aan de terugtocht naar het koor. Door zijn half gesloten ogen – goed oplettend waar hij zijn passen zette – zag ik zijn geacteerde eerbiedigheid; een verering enkel gericht op het tonen van zijn eigen deugdzaamheid. Het was deze poppenkast, dit in theater overstemmen van oma's tranen, dat hem tot mijn slachtoffer maakte. Hoe graag had ik toen mijn voet tussen zijn benen gestoken en het ouwel smakkende gezag ten val gebracht! Mezelf verbijtend en wierook snuivend keek ik naar Hem op – en naar Zijn moeder. Ik vouwde mijn handen en beloofde plechtig ooit het masker van mijn grootvaders ponem te trekken, zijn ware gelaat te tonen en het te bespotten.

De wens om opa te beschimpen werd door hem zelf almaar groter gemaakt. Tijdens een van mijn logeerpartijtjes sloot ik mezelf op in de oude bedstede, die dienst deed als riante inbouwkast vol kleren, mottenballen, plakboeken en kinderspeelgoed. Het was op een vrijdag na de koorrepetitie van Sint Cecilia en opa werd, zoals gewoonlijk, als een prins thuisgebracht door Nico Braatman. In het kleine maar comfortabele woonvertrek sloot opa vrolijk de kamerdeur, hiermee zijn vrouw in de keuken achterlatend; de mannen gingen in gesprek! Er kwam een sigaartje geoffreerd en wapperend met het Katholiek Nieuwsblad, hét wapenschild van mijn opa, werd er geproost en gesproken. Gesproken is eigenlijk verkeerd gesteld.

Hoewel de sfeer in de woonkamer alle kenmerken van een gesprek vertoonde, was het enkel mijn opa die het woord voerde en een eeuwigdurende monoloog afstak tegen de geïmponeerde Nico. Met mijn oor tegen de deur ving ik de volgende zin op: ‘...dit soort theologische gesprekken is niet aan moeder besteed,’ met moeder bedoelde opa zijn vrouw. ‘Ze is een vrouw van de kleur, de symboliek. De kern van het ware geloof, de heilzame verdieping als het ware, zal zij nooit bereiken. Zoekt ze ook niet op...’

In het duister van de bedstede rees de gestalte van mijn oma; haar handen en armen diep in het hete afwaswater – handen die zojuist de avondmaaltijd op het fornuis hadden gezet en waarmee zij die ochtend zijn zure onderbroeken gewassen had.

Wraakgevoelens en geduld gaven elkaar de hand en ik besloot te wachten tot een volgende logeerpartij, een volgende vrijdag met citroenbrandenwijn en sigaartjes.

Die volgende vrijdag liet niet lang op zich wachten. Vlak voordat ik, gewapend met een bandrecorder op batterijen, opnieuw de bedstede indook, had ik mijn boze verontwaardiging met oma gedeeld. Mild, maar met een even schamper als ondeugend glimlachje, had ze hoofdschuddend kennisgenomen van mijn plannetje om opa’s grootspraak op te nemen. Maar toch moet – zo zou blijken – mijn kattenkwaad een aanmoediging voor haar zijn geweest. Nauwelijks had opa Nico een borreltje gepresenteerd, de vlam in zijn pijp gejaagd en zwaaiend met het Katholiek Nieuwsblad de deur gesloten, of oma kwam – en nu eens een stuk minder gediensig – naar binnen gestoven. Haar woorden klonken zuigend en irritant kalmpjes: ‘Och vader, laat die deur maar eens openstaan. Ik moet er dadelijk langs met schoon vaatwerk en moet ook nog mijn naaigerei pakken om uw sokken te stoppen...’ Toen oma uit de kamer was vertrokken vulde de resonantie zich met opa’s verontwaardiging. Hier moest hij duidelijk even van herstellen. Na enige ogenblikken begon hij, maar half bijgekomen, een verhaal over een gesprek dat hij gevoerd had met monseigneur Hendriksen, de vicaris-generaal van het aartsbisdom. De monseigneur had het gesprek met mijn grootvader bijzonder interessant gevonden... Teverden luisterde ik naar de om bewondering smekende, en op status en allure beluste, monoloog van mijn grootvader. Met nog meer genoegen luisterde ik naar het snorren van mijn bandrecorder...

‘Er staat zelfs nog een foto van mij en de monseigneur afgedrukt in het Katholiek Nieuwsblad, eens kijken... Oh, hè? Och, dit is het

Nieuwsblad van vorige week, ik zal eens even op zoek gaan naar...'

Daar stooft oma voor de tweede maal de huiskamer binnen, dit keer met een nóg scherper betoog: 'Och vader, hoepel toch eens op met dat eeuwige Katholieke blad. Ik heb het al lang en breed verscheurd en in repen in je natte schoenen gepropt. We weten het allemaal wel, hoe interessant de monseigneur je vond. Weet je wie ik interessant vind? Jos Brink! Een hele bijzondere man. En humoristisch bovendien!'

Niet lang nadat mijn oma weer in de keuken was, en opa zijn zelfverzekerde toon herpakt had, drukte ik op de afspeelknop van mijn bandrecorder en schoof de volumeknop zo ver mogelijk omhoog. Zo werd opa zijn betoog over het afgelopen pausbezoek aan Nederland ('Ik heb alle bijeenkomsten bijgewoond hè, wist je dat? Ik had immers een pasje. De opkomst was immens en de algehele sfeer ronduit imponerend! Heel anders als wat ze op de linkse beeldbuis lieten zien. Er waren zelfs behoorlijk wat zwartjes bij... Let op mijn woorden, die Afrikanen komen hier nog eens het Evangelie verkondigen hoor!') hinderlijk onderbroken door zijn eigen woorden van enige minuten eerder: 'Er staat zelfs nog een foto van mij en de monseigneur afgedrukt in het Katholiek Nieuwsblad, eens kijken... Oh, hè? Och, dit is het Nieuwsblad van vorige week, ik zal eens even op zoek gaan naar...'

In de donkere bedstede stelde ik mij het grief op opa's gezicht voor: de mond verwrongen, de wenkbrauwen laag. Op het moment dat ik moest proesten zette opa snel voor Nico een langspeelplaat op vol Gregoriaanse gezangen; hemelse muziek die zijn repeterende preek over de monseigneur in schoonheid en volume oversteeg.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto